

Nieuwjaarstoespraak burgemeester Potters De Bilt, 2021/2022

Dag allemaal,

Wat *is* er *opnieuw* veel gebeurd in het afgelopen jaar!

In januari dachten we, dat het einde van de pandemie in zicht was.

Dat we weer terug konden naar ons leven zoals het *was*.

We stroopten massaal onze mouwen op voor een vaccin waar met vereende krachten aan was gewerkt.

Voor onze *eigen* gezondheid *én* voor die van de mensen om ons heen.

Om weer wat vrijheid terug te krijgen: voor onszelf *én* voor ons allemaal samen.

En het hielp!

Stukje bij beetje werden maatregelen afgeschaald.

We konden weer bij elkaar thuis komen...

Samen naar het werk..

We konden weer gaan ondernemen...

Naar school en college...

Een avondje stappen...

En op vakantie...

Het leven leek weer als vanouds.

Al droegen we nog mondkapjes in winkels en het OV.

En al hielden we de anderhalve meter nog even aan.

Voor de zekerheid.

Des te groter was de teleurstelling, toen bleek dat het *toch* nog niet genoeg was.

Dat de besmettingen *toch* weer opliepen.

Dat de ziekenhuizen *toch* weer vol kwamen te liggen en onze zorgmedewerkers *toch* weer overbelast raakten.

Dat een nieuwe lockdown nodig was, waardoor we met Kerst dit jaar *wéér* niet met de hele familie of met al onze vrienden konden vieren.

En ik voel die teleurstelling ook.

Hoe blijven we eigenlijk overeind in deze storm?

Hoe doet *u* dat?

Hoe doe *ik* dat?

Ik blijf focussen op de mooie dingen die ik óók zie gebeuren.

En dat *klinkt* misschien gemakkelijk, maar zo gemakkelijk *vind* ik dat niet.

Want het *ráákt* mij

- als ik zie hoe onze winkeliers en horecamensen opnieuw worden getroffen in hun ondernemerschap;
- als ik zie hoe ouders en kinderen opnieuw worden geconfronteerd met schooluitval;
- als ik zie hoe jonge mensen opnieuw zo beperkt worden in hun contacten met anderen, die juist op deze leeftijd zo nodig en waardevol zijn.

En het *ráákt* mij, als ik mensen ontmoet die voor de tweede, derde of vierde keer een telefoontje krijgen dat hun operatie is uitgesteld.

Of mensen die alleen wonen en die zich opnieuw op zichzelf teruggeworpen voelen.

En het raakt mij diep, als ik zie wat mensen die gewoon hun werk doen, te verduren krijgen: onze wetenschappers, onze hulpverleners, onze zorgmensen.

En ja, ook de medewerkers van onze gemeente, die worden aangesproken op *alles* wat er de laatste jaren mis is gegaan bij 'de' overheid:

- Ouders die door 'de' overheid ongekend onrecht is aangedaan.
- Mensen in Groningen die al jarenlang wachten op 'de' overheid om iets te doen aan hun woningen, die geraakt zijn door aardbevingen.

Zeker, ook in De Bilt kunnen en moeten wij veel meer denken vanuit vertrouwen en vanuit de behoeften van mensen, ondernemers en partners.

In plaats van vanuit wantrouwen, onze procedures en de meest strikte interpretatie van regels.

Maar ik zie *ook*, hoe onze medewerkers met hart en ziel voor De Bilt aan de slag zijn.

Dat zij zich *niet* op afstand laten zetten, hoewel ze vanuit huis moeten werken.

Dat het hen lukt om *zelfs* vanachter hun beeldscherm een dialoog te voeren met inwoners om tot een gebiedsvisie te komen.

Of met de bedrijven, ondernemers en andere partners om een herstelplan te ontwikkelen voor *ná* Corona.

En *dáár* focus ik op!

Ik focus op mensen die initiatieven nemen om samen iets te doen aan verduurzaming van hun huizen.

Die de schouders eronder zetten en naar elkaar omkijken.

Om overeind te blijven in deze storm, focus ik op mensen die elkaar durven te vertrouwen, in plaats van elkaar te wantrouwen.

Want door elkaar *niet* te vertrouwen, brengen we het slechtste in elkaar naar boven en groeien we uit elkaar.

Maar *juist* wie vertrouwen geeft, wordt vertrouwd.

We *hoeven* niet te accepteren dat er breuklijnen ontstaan tussen vrienden die voorheen onafscheidelijk waren.

Tussen familieleden die ten diepste verbonden waren.

Tussen burens die met elkaar konden lezen en schrijven.

Tussen partijen die voorheen over de verschillen heen met elkaar konden samenwerken.

Alleen maar omdat we verschillend naar de wereld kijken.

Ja, er is een individueel belang.

Ja, er zijn deelbelangen.

Maar bovenal is er *gezamenlijk* belang!

Als *dát* je uitgangspunt is, is het veel gemakkelijker om geduld te hebben met elkaar.

En te accepteren dat iedereen wel eens een steekje of zelfs een flinke steek laat vallen.

Omdat *niemand* van ons perfect is.

Wat krom is, mogen we niet recht praten.

Waar fouten worden gemaakt, moeten ze hersteld worden.

Maar juist *dán* moeten we elkaar blijven opzoeken, vertellen wat we belangrijk vinden en wat we nodig hebben.

Daar hebben wij allemaal een rol in: ik, bestuurders, gemeenteraadsleden, de medewerkers van onze gemeente én u: inwoners, ondernemers en maatschappelijke partners in De Bilt.

Sámen verder komen.

Ik heb mijzelf afgevraagd: wat is *mijn* rol hierin?
Wat kan *ik* doen om mensen perspectief te bieden?
Want gebrek aan perspectief put ons uit.

Daarom ben ik samen met collega-burgemeesters om de tafel gaan zitten.
We zien heel goed, dat de samenleving met veel meer worstelt, dan met Corona alléén.
Er is groeiende ongelijkheid; er is een klimaatcrisis; er is een crisis op de woningmarkt.
Het virus is de druppel die de emmer liet overlopen.
Waardoor we elkaar met argwaan zijn gaan bekijken.
Waardoor we de ander verwijten dat we opnieuw in een lockdown terechtkomen.

Die cirkel moet doorbroken worden en daarover hebben wij nagedacht.
Want Corona *is* en *blijft* er voorlopig.
De vraag is: wat kunnen wij *zelf* doen om het stuur weer in handen te krijgen?
En niet langer afhankelijk te zijn van maatregelen die worden opgeschaald en afgeschaald.

Wat we *kunnen* doen, is *zelf* grote bijeenkomsten plannen in de zomer en het voorjaar; de tijd waarin het virus het minst agressief is.
Wat we *kunnen* doen, is ons mondkapje vanzelfsprekend dragen op plekken waar heel veel mensen bij elkaar komen.
En de anderhalve meter-maatregel aanhouden, ook *zonder* dat het voorgeschreven is.
Wat we *kunnen* doen, is zo min mogelijk reizen naar gebieden met een hoog risico.
En na zo'n reis vanzelfsprekend in quarantaine gaan.
We kunnen ons bij verkoudheid standaard laten testen, of het nu verplicht is of niet.

We kunnen *zelf* veel doen om onszelf én onze samenleving Corona-proof te maken.
Daar *hebben* we geen maatregelen of lockdowns voor nodig.

Dat lukt ons, wanneer we niet onszelf, maar *elkaar* centraal zetten.
Dat we redeneren: Wat goed is voor de samenleving, is vanzelfsprekend ook goed voor mij.
In plaats van: Wat goed is voor mij, moet ook maar goed zijn voor de samenleving.

Als dít ons nieuwe normaal wordt, geeft ons dat meer ruimte.
Dan worden we weer echt een samenleving.
Die weerbaar is tegen Corona én tegen andere uitdagingen.
We kunnen het: onszelf en elkaar beschermen door nieuwe gewoonten aan te leren.

Daar ga ik, samen met collega-burgemeesters, graag over in gesprek met het Kabinet.
Want een weerbare samenleving kunnen we echt alleen samen maken.

Dat wens ik ons allemaal toe voor 2022: dat we hier in De Bilt samen weerbaar worden.
Om Corona én de andere grote uitdagingen van onze tijd aan te kunnen.
Dat we onze energie stoppen in een samenleving waarin we elkaar opzoeken en elkaar vertrouwen.
Waarin we doen wat goed is voor iedereen; niet alleen voor onszelf.
Ik weet zeker dat we dan veel meer onze vrijheid en onbevangenheid van twee jaar geleden terug vinden.

Dát drijft mij – iedere dag opnieuw.
Dát houdt mij overeind in deze storm.
Ik wens ons een 2022 toe, waarin we deze uitdaging met elkaar aangaan.
Dank u wel.